

ganske givet, at de Instruktioner, som den paagældende fremmede Stat vil give sine diplomatiske eller konsulære Embedsmænd, som Hovedregel ville komme til at kræve, at mindst en af Parterne, der indgaar Ægteskab, skal være vedkommende Stats Undersaat, og at der kun vil blive tilstedt Undtagelse derfra i saadanne Tilfælde, hvor en af Parterne, uden at være vedkommende Stats Undersaat, dog, paa Grund af Familieforhold eller andre Forhold, har nær Tilknytning til den paagældende Stat, i hvilket Tilfælde jeg ikke finder Grund til at forbyde det. Jeg tror ikke, der er Anledning til at frygte for, at nogen af de Stater, der kan blive Spørgsmaal om, gennem sine diplomatiske eller konsulære Embedsmænd paa en Maade skulde oprette et Slags Ægteskabsbureau her i Landet for udenlandske Personer, som ellers ikke kunne komme i Ægteskab. — Hvad Spørgsmaalet angaar om de yderligere Betingelser, som kunde være at stille for vedkommende Embedsmænds Beretigelse til at foretage saadant Ægteskab, er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at saadanne Betingelser i givet Tilfælde ville kunne stilles, og at man naturligvis, hver Gang der bliver Spørgsmaal om at afslutte en saadan Overenskomst med en fremmed Stat, vil og maa tage under Overvejelse, om der er Anledning til at stille saadanne særlige Betingelser.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Hjelpekasser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2951 flg.).

Sagen sattes til Forhandling.

Johnsen: Da Loven af 29. Marts 1904 om Tilskud til „De fattiges Kasser“ vedtoges her i Tinget, skete det i Erkendelse af, at der gennem disse kan udøves en god og nyttig Virksomhed ved at støtte værdige trængende til at holde sig udenfor

det offentlige Fattigvæsen, men man var samtidig enig om, at de i Lov af 8. Marts 1856 om „De fattiges Kasser“ givne Bestemmelser ere mangelfulde og ufyldstgørende, i Særdeleshed efter at Kassernes væsentligste Indtægter nu bestaa af kommunale Tilskud, og efter at deres oprindelige Hovedindtægt, Indholdet af Kirkens Tavler, Bøsser og Blok, er frataget dem ved Loven om Menighedsraad for at henlægges under disse Raads Forvaltning. Det var derfor i Udvalget under Overvejelse at søge Bestemmelserne i Loven af 1856 gennemgribende ændrede eller afløste af ny Bestemmelser, svarende til den forandrede, hovedsagelig kommunale Karakter, „De fattiges Kasser“ efterhaanden havde faaet, og der blev fra forskellige Sider stillet Ændringsforslag herom. Men da Udvalget blev gjort bekendt med, at der i Indministeriet var under Udarbejdelse et Lovforslag om en kommunal Hjelpekasse eller Understøttelseskasse til Afløsning af „De fattiges Kasse“, frafaldt man Ændringsforslagene og indskrænkede sig til at foreslaa Lovens Varighed begrænset til 3 Aar. Det er det af Regeringen saaledes bebudede Lovforslag, der her foreligger. Der har allerede tidligere i 70'erne og 80'erne været forsøgt paa at faa „De fattiges Kasser“ afløste af kommunale Hjelpekasser eller Understøttelseskasser, og Forslag herom have gentagne Gange været fremsatte i Folketinget, uden at det er lykkedes at faa noget af Forslagene gennemført. Jeg vil haabe, at det maa lykkes at faa dette Forslag, om end i nogen ændret Skikkelse, vedtaget i denne Samling, ogsaa af den Grund, at Loven af 29. Marts 1904 om Tilskud til „De fattiges Kasser“ ophører at gælde den 1. April 1907, og det vilde være uheldigt, om det Tilskud, som Kommunerne faa af Statskassen ifølge denne Lov, skulde falde bort, da de vel nok have gjort nogen Regning paa fremdeles at erholde det. Jeg kan i øvrigt heller ikke antage, at Forslaget vil støde paa større Vanskeligheder. Hjelpekassens Opgave er jo den samme som den, „De fattiges Kasse“ navnlig i de senere Aar faktisk har haft, nemlig som det hedder i Lovforslagets § 4: „at støtte værdige trængende, som have fast Ophold indenfor vedkommende Kasses Omraade og ikke nyde Fattigunderstøttelse, i deres Bestræbelser for at ernære sig uden Hjælp af Fattigvæsenet“. Statstilskuddets Størrelse bliver ogsaa det samme som efter Loven af 1904, dog saaledes, at de Kommuner, som udrede mere end 30 Øre pr. Individ i Kommunen som Tilskud